

съ генералинѣтъ и отидохъ на онова мѣсто, на което са назначавахъ.

ГЛАВА III.

Крѣпостѣта.

Бѣлгородската крѣпость са намираще 40 вѣрста отъ Оренбургъ. Пѣтътъ вѣрвеше по-високиятъ брѣгъ на рѣка Яйка. Рѣката още не бѣше замръзнала и нейните свинцови волни са чернѣха довольно тѣжно въ еднообразните брѣгове, които бѣха покрити съ бѣлъ снѣгъ. Жди тѣхъ са простираха киргизските полета. Азъ са предадохъ на моите мисли, които малко или много бѣха печални. Гарнизонниятъ животъ имаше за мене тѣвръде малко привлѣкателность. Азъ са мѣчехъ да си въобраза капитанинѣтъ Миронова, моѣятъ бѣдѣщи началникъ, и представлявахъ си го много строгъ и сѣрдитъ старецъ, който не знае нищо друго, освѣнъ своята служба, и който е готовъ за сѣко незначително дѣло да ма арестува и да ми дава само хлѣбъ и вода. Между това захвана да са смръква. Ние вѣрвехме доста скоро. «Много ли има още до крѣпостѣта?» попитахъ азъ моиятъ талигаринъ. — «Не е далечъ, отговори той.—Ето я, че са види.» Азъ глѣдахъ камъ сичките страни, като са надѣяхъ да вида грозни бастioni, кули и обкопи, но не виждахъ нищо друго, освѣнъ едно селце, заградено съ дървенъ стоборъ. Отъ едната страна то имаше три-четири копи сѣно, полузатрупани съ снѣгъ; а отъ другата му страна са намираще една искривена вѣтарничева воденица, на която крилата бѣха отъ кори. Тие висѣха лениво. «А дѣ е крѣпостѣта?» попитахъ азъ зачудено. — «А